

TÔI THUYẾT TRÌNH

Diệu Ngọc

Sau ba năm miệt mài nghiên cứu giáo pháp của Đức Thế Tôn, các khóa sinh khóa I 'Phật Học Phổ Thông' tại Viện Phật Học A Dục Chùa Hoa Nghiêm đã nhận bằng tốt nghiệp trong một buổi lễ đơn giản nhưng không kém phần trang trọng. Buổi lễ trao bằng còn có một giá trị thiêng liêng là trao và nhận trách nhiệm hoằng pháp giữa Thầy và học viên.

Sau lễ phát bằng khóa I, khóa II bắt đầu ngay sau khi kỳ nghỉ Hè. Chồng tôi và hai cô con gái của tôi đều khuyên tôi nên đi học, 'học để cho biết với người ta'. Nhưng tôi nói: 'Mẹ đã già rồi, trí nhớ đâu còn tốt nữa mà học? Mỗi chiều đi chùa tụng kinh lạy Phật, còn ở nhà thì niệm Phật cũng đủ rồi.'

Mỗi lần tôi không muốn nghe theo các con để làm một việc gì đó thì tôi lại đem cái 'già' ra dọa mà lần nào tôi cũng thắng. Nhưng tôi nghĩ lần này hai cô con gái tôi không chịu bỏ cuộc cho nên khi thấy các con ghi tên đi học thì tôi cho rằng các con tôi ghi tên để làm cò mồi cho bà già đây?

Thường lệ, mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, các con tôi thường vào phòng mẹ, mấy mẹ con nằm với nhau rồi các con tôi thay phiên kể cho mẹ nghe đủ thứ chuyện trong ngày của các con. Có một hôm hai con tôi tranh nhau kể về một buổi giảng của Thầy Thiện Đại: - Hôm nay Thầy Thiện Đại giảng về bốn kỳ kết tập kinh điển Phật giáo, có lẽ Thầy nghiên cứu kỹ nên giảng hay quá.

Lần khác thì các con tôi lại kể: -Thầy Thiện Tâm giảng về 'Tam Quy Ngũ Giới', lần này Thầy Thiện Tâm giảng rất là hay, cả lớp vỗ tay quá chùng, càng vỗ tay thì Thầy càng thao thao bất tuyệt.

Sau đó có một lần các con tôi lại kể: -Thầy Phước Hựu giảng về Tịnh Độ thì không ai bằng, nghe là ham tu pháp môn này liền, Mẹ niệm Phật như vậy là đúng đó. Còn Thầy Phước Tấn tuy là nói tiếng Việt không lưu loát, nhưng Thầy giảng thì bọn trẻ chúng con lại hiểu dễ dàng và thích nghe hơn hết. Tôi tò mò hỏi: 'Vậy lớp học có mấy giảng sư?' Hai đứa đều trả lời: 'Bốn'. Tôi nghĩ lớp học có bốn Thầy mà cả hai đứa đều khen hết thì ghi tên đi học cũng nên lắm.

Tôi cũng quên khuấy đi cái ý nghĩ là các con tôi ghi tên để 'cò mồi'. Cho nên khi biết Chùa Quang Minh mở khóa học hạnh xuất gia bốn năm tôi hăng hái ghi tên. Hơn nữa tuy đi học xa nhưng Thầy đã có cho xe đưa đón, chắc Thầy khuyến khích ngầm mà không thêm nói đó thôi.

Thế rồi, sau đó có lẽ đã bắt trốn nên khi Chùa Hoa Nghiêm mở khóa Chuyên Khoa Phật Học tôi cũng ghi tên. Vả lại tôi nghĩ học ở Quang Minh xa lắc xa lơ mà còn ghi tên học, không lẽ khóa học này ở chùa gần nhà sao lại bỏ qua. Có điều vì sợ làm bài, sợ thi cử sẽ đụng chạm đến trí nhớ nên tôi chỉ ghi tên dự thính mà thôi.

Mỗi sáng Chủ Nhật, chúng tôi đến chùa Hoa Nghiêm dự thời tụng kinh xong là 12 giờ 30, các học viên được ăn cơm ở chùa rồi theo xe của chùa lên chùa Quang Minh. Học ở chùa Quang Minh đến 5 giờ thì chúng tôi theo xe trở về chùa Hoa Nghiêm để dự khóa Chuyên Khoa Phật Học.

Ngồi xe đi đường xa, lúc đầu chúng tôi sợ buồn chán, nhưng trái lại, thời gian ngồi xe từ chùa Quang Minh về phải nói là thời gian thích thú của nhóm chúng tôi. Bởi vì trong khi xe chạy, chúng tôi thường trao đổi và thảo luận về các đề tài vừa học, chỗ nào có ai chưa hiểu thì hỏi rồi người nào đáp được thì đáp.

Phải nói trong nhóm có Chị Diệu Tuyết có trí nhớ 'xịn nhưt', chị thường giúp đỡ những người mới học như chúng tôi bằng cách nhắc lại những lời quý Thầy vừa giảng xong, hoặc nhắc khéo chúng tôi bằng cách đặt câu hỏi. Chúng tôi hay nói đùa rằng chị ấy là đệ tử

ruột của Ngài A Nan.

Về đến chùa Hoa Nghiêm, chúng tôi được quý Sư Cô để giành đồ ăn, được hâm nóng đàng hoàng, chúng tôi ăn một bụng no nê. Đến 6giờ30 chúng tôi lên lầu để học tiếp đến 8giờ30 tối thì mãn.

Thời gian cứ trôi qua, việc học của chúng tôi cứ đều đặn cho đến tháng 12 năm 2001, hai chùa Hoa Nghiêm và Quang Minh phối hợp tổ chức một buổi sinh hoạt ngoài trời. Địa điểm là công viên Emerald thuộc vùng Cockatoo. Quý Thầy chia nhóm học viên chúng tôi ra làm 6 nhóm để thay phiên thuyết trình về các đề tài do Quý Thầy chọn :

Nhóm I: Phú Lô Na

Nhóm II: Ca Chiên Diên

Nhóm III: Tu Bồ Đề

Nhóm IV: Ca Diếp

Nhóm V: La Hầu La

Nhóm VI: A Nan

Chúng tôi được chia vào nhóm Phú Lô Na và thuyết trình về đề tài lịch sử Đức Phật trong giai đoạn từ đản sanh đến khi xuất gia.

Sau buổi sinh hoạt ngoài trời, tôi trở về nhà vẫn còn bình thường, nhưng đến nửa đêm tự nhiên thức giấc và nghĩ đến mình phải lên thuyết trình, tôi phát run và lên cơn sốt! Ngày hôm sau phải bỏ một thời lạy Vạn Phật sám hối do Cô Phước Sinh hướng dẫn.

Không đi chùa, nhưng cứ nghĩ tới cái vụ thuyết trình. Càng nghĩ tôi càng lo, tôi lấy bài mình sẽ thuyết trình ra đọc, càng đọc thì thấy mình càng bị vấp, đọc chữ không chạy !! Cố gắng tập dượt mấy lần nhưng trong lòng cứ hồi hộp khi tưởng tượng đến lúc đứng trên bục thuyết trình, càng hồi hộp thì đọc càng vấp!..

Chuyện này làm tôi nhớ lại thời gian sau 75, vì nghĩ rằng chồng tôi đi tù sẽ không có ngày ra, lại có sự khuyến khích của mẹ chồng tôi, tôi tìm cách dẫn các con vượt biên ra nước ngoài. Trong lần vượt biên đầu tiên, vì không có kinh nghiệm nên khi bị bắt ở Rạch Cốc, Rạch Sỏi thuộc tỉnh Rạch Giá, Công An Việt Cộng bắt tôi phải khai lý lịch, tôi vì quá hồi hộp và lo sợ, vả lại không có chuẩn bị trước là phải viết như thế nào, nếu khai thật lý lịch làm kế toán ngân hàng thì khi được thả về sẽ mất việc, khai thiệt về chồng thì sợ sẽ bị tù lâu, mà khai giả thì không biết khai như thế nào ? Vì quá lo sợ, nếu khai không khéo bị nhốt lâu thì tội nghiệp cho hai con nhỏ, 6 tuổi và 4 tuổi, tay tôi bị run mà không cầm lại được, cho nên cầm cây viết trong tay mà cứ run, tôi viết mà viết không ra chữ. Tên công an hỏi tôi : 'Chị kia, chị có biết chữ không? Chị học lớp mấy? Tôi trả lời : 'Dạ tôi học lớp ba'. Tên

công an cười với vẻ chế nhạo và nói : 'Tôi nghĩ chắc chị học không tới lớp ba đâu, thôi thì nói đi để tôi viết giùm cho.' Xong rồi, khi tên công an kêu tôi ký tên, tôi vẫn còn run và lo không biết anh ta có viết đúng như những gì tôi nói không? Mà đầu óc thì không còn bình tĩnh để mà đọc. Tên công an không biết là tôi sợ mà cứ nghĩ là tôi không biết chữ, cuối cùng hấn bảo tôi : 'Thôi, không biết chữ thì lăn tay vậy'.

Lần này, cầm bài thuyết trình trong tay, tôi lại mang cái tâm trạng đó, càng đọc càng vấp!! Thấy tôi đọc bài thuyết trình một cách khó khăn, con gái tôi phải nói : 'Chắc ở lớp học, Mẹ học dở rồi bị người ta cười hay sao mà Mẹ sợ dữ vậy? Tôi cười và nói : 'Đâu có ai cười, ai cũng giúp Mẹ hết lòng chờ đâu có ai cười.' 'Vậy thì có gì mà Mẹ hồi hộp? Mẹ cứ coi như Mẹ đang kể một câu chuyện trước mặt những người thương mến, những người bạn Mẹ vậy thôi.'

Đúng rồi, nhờ có con gái tôi nhắc nhở nên tôi mới nhớ ra điều này, tất cả những người nghe đều là bạn đạo trong chùa, gặp nhau hàng ngày, nói với nhau hết chuyện này đến chuyện khác, sao bây giờ cũng đứng trước họ lại sợ, lại run? Đâu có gì khác đâu ? Chỉ có khác chăng là mình kể lại những điều mình học, chỉ có thể thôi mà!

Nghĩ thế rồi tôi soạn một dàn bài, không chi tiết lắm nhưng đủ để tôi nhìn vào và nhớ những điểm chính trong bài rồi theo đó mà nói và nhút là lòng dạn lòng là sẽ không run !

Cũng nhờ vậy mà tôi đã qua 'sông' được buổi thuyết trình đầu tiên, còn được Thầy và tất cả các bạn đều khen, tuy giọng nói vẫn còn hơi run.

Xin cảm ơn Thầy và các bạn đã hỗ trợ tôi bằng cách này hay cách khác.

Thế mới biết cũng một việc mà mình làm với cái tâm đã định (tức là bình thản) thì không sao, nhưng nếu cũng việc đó mà mình làm với cái tâm bất định thì lại khác (tức là tâm theo cảnh mà chao đảo và không định được).

Cũng từ đó, chúng ta mới thấy được rằng những lời nói hay hành động trong lúc cái tâm bất định (Bị chi phối bởi ngoại cảnh) thì hay gây phiền não, ít nhất là cho chính mình.

Có lẽ vì vậy mà tôi nhớ trong một cuốn sách nào đó có nói rằng : 'Các bậc chân tu thường tìm được hạnh phúc và an lạc trong sự vắng lặng.'

Diệu Ngọc